

ADAM SILVERA

PRVNÍ, KDO
NA KONCI ZEMŘE

COO
BOO

První, kdo na konci zemře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO

BOO

Adam Silvera

První, kdo na konci zemře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**PRVNÍ,
KDO NA KONCI
ZEMŘE**

ADAM SILVERA

**COO
BOO**

*Pro ty, kteří jsou se mnou od začátku.
Zvláště pro Nicolu a Davida Yoonovy, mé oblíbené sousedy
s tím největším srdcem. Znovu a znovu mi ukazují,
jak má vypadat láska.*

ČÁST PRVNÍ

PŘEDVEČER HODINY SMRTI

*Všichni chtějí vědět, jak dokážeme předvídat smrt.
Řekněte mi jednu věc. Chcete po pilotech, aby vám
vysvětlili, jak funguje aerodynamika, než nastoupíte do
letadla, nebo zkrátka letíte tam, kam se toužíte dostat?
Naléhám na vás, nezatěžujte se tím, jak víme o smrti,
a místo toho se soustředte na to, jak budete žít svůj život.
Vaše konečná stanice je možná blíž, než si myslíte.*

JOAQUIN ROSA, ZAKLADATEL HODINY SMRTI

30. ČERVENCE 2010

ORION PAGAN

22:10

Hodina smrti mi možná o půlnoci zavolá, ale nebude to poprvý, co mi někdo řekne, že umřu.

Už několik let bojuju o život kvůli závažným problémům se srdcem a dost se bojím, že bych mohl mrtvý padnout k zemi, když budu žít moc naplno. A pak se zničehonic objevila organizace jménem Hodina smrti a začala prohlašovat, že dokáže předpovědět, kdy – nejen jestli – umřeme. Znělo to jako zápleтка povídky, kterou bych sám napsal. Ve skutečném životě mi nikdy podobný vítězství jen tak sama od sebe do klína nepadnou. Ale všechno to začalo být mega reálné mega rychle, když prezident Spojených států uspořádal tiskovku, kde představil zakladatele Hodiny smrti a potvrdil schopnost téhle společnosti předvídat naše osudy.

Té noci jsem se k Hodině smrti taky přihlásil.

Teď jen doufám, že nebudu první, komu se ozvou s tím, že přišel jeho soudný den.

Ale jestli jo, aspoň teda budu vědět, že pro mě hra skončila.

Do té chvíle budu žít naplno.

A začnu tím, že navštívím akci, která se koná jen jednou za život: premiéru Hodiny smrti.

Hodina smrti po celé zemi pořádá obrovskou spoustu párty, nejspíš proto, aby lidem zvedli náladu a taky je nadchli pro tenhle program, který změní život a smrt tak, jak je do teď známe. Právě teď už probíhají na tolika místech: na mole Santa Monica Pier v Kalifornii, v parku Millennium v Chicagu, v Národním muzeu Letectva Spojených států amerických v Ohiu a na ulici Sixth Street v Austinu, a to je jen pár z nich. Já jdu samozřejmě na tu nejlepší párty ze všech: na Times Square v srdci New Yorku, kde je sídlo prvních kanceláří Hodiny smrti. Miluju svoje město, ale na silvestra na Times Square nikdy nechodím – je na to moc velká zima. Každopádně jsem rozhodně pro poflakovat se tam v tenhle horký letní večer při takový historický příležitosti.

Je fakt šílenost, kolik prachů musí Hodina smrti po celé zemi rozhodit. Nebo jen tady na Times Square. Na obřích obrazovkách neustále běží reklamy na milion věcí najednou, od nealko nápojů přes seriály až po nové webovky. Ale dneska večer ne. Všechno nahradily černý digitální přesýpací hodiny se zářivě bílým pozadím. Spodní půlka hodin je už skoro plná, což naznačuje, že o půlnoci přijdou první hovory oznamující lidem jejich soudný den. Ale připadá mi to daleko zásadnější. Skoro jako by produkt, který se nám všem Hodina smrti snaží vecpat, byl čas sám. A jejich marketing funguje, protože lidi se řadí u informačních budek, jako kdyby byl v prodeji nový iPhone. Všichni si chtějí promluvit se zástupci zákaznický podpory Hodiny smrti.

„Představ si, jaký by bylo pro Hodinu smrti pracovat,“ řeknu.

Moje nejlepší kamarádka Dalma vzhledne od mobilu.
„To bych nemohla.“

„To jo, no. Jako by každěj ten hovor zachraňoval něčí život, ale vlastně taky ne. Jak můžou ty lidi v noci spát, když vědí, že všichni, s kým ten den mluvili, jsou mrtví?“

„Vím, že máš vždycky smrti plnou hlavu, Orione, ale tohle mě fakt zabíjí.“

„Technicky vzato mám smrti plný srdce.“

„Panebože, já tě fakt nesnáším. Asi si seženu práci u Hodiny smrti, jen abych ti mohla zavolat.“

„Ale kecý, neumíš žít beze mě.“

Nedodám, že jednou bude muset. Nikdo nesází na to, že bych žil dalších osmnáct let. Dokonce ani Dalma, i když by to nikdy nahlas nepřiznala a vždycky mluví o věcech, co spolu v životě ještě podnikneme. Jako třeba její sen o mojí první autogramiádě, až se konečně rozhodnu vážně se stát spisovatelem a vydat sbírku svých super krátkých povídek, nebo dokonce román, který bych rád napsal, jen kdybych věřil, že budu žít dost dlouho na to, abych ho stihl dotáhnout do konce. Nebo o tom, jak budu Dalmě fandit, až jako hurikán ovládne celý technický svět. A o tom, jak si budeme utahovat z drahých poloviček, který si přivedeme domů, což mi vždycky přišlo dost neuvěřitelný, protože ani náhodou nikdy nebudeme dost odvážní na to, abychom vůbec oslovili kluky, o kterých si myslíme, že jsou roztomilí a/nebo zajímaví. Kdybych neměl tohle debilní srdce, mohli bychom tohle všechno zažít. A ještě mnohem víc.

Musím prostě zůstat v přítomném okamžiku. Možná se do budoucnosti nikdy nedopracuju, ale můžu přece žít teď hned.

Ačkoli je docela složité vyhnat si smrt z mozku – jo, z mozku, tentokrát ne ze srdce –, když kolem nás projde nějaký asi čtyřicetiletý týpek s cedulí, na které stojí *Hodina smrti znamená konec světa*. Jako jasně, asi není velké fanda Hodiny smrti, ale prohlašovat, že zaviní konec světa? To je trochu moc. Ovšem není v tom sám. Od chvíle, co byla Hodina smrti na začátku měsíce oznámena, tlachají tihle zkázopravci o vařících oceánech, smrtících bouřích, drolící se zemi a hořících městech. Chápu, že dystopie a postapo romány teď fakt jedou, ale lidi by se měli hodit do klidu a prostě dýchat.

Vyšilovat každou minutu života kvůli smrti? To není dobrý život. A přesto spousty lidí kvůli smrti každou minutu života vyšilují.

Jako by konec světa už nastal.

V posledních několika dnech došlo k rekordnímu počtu vloupaček do supermarketů, kde se zloději napakovali konzervami, litry vody a toaletákem. Taky počet vražd neuvěřitelně vzrostl, protože doživotí nebude trvat zas tak dlouho, jestli svět skončí právě tak rychle, jak tihle proroci prohlašují. Ale nic člověka nezasáhne tolik jako příběhy o lidech, kteří si vzali život, protože se obří rychlostí rítíme do budoucnosti, ve které je až příliš mnoho neznámých.

Když jsem se o tomhle dozvěděl, pěkně mě to vytočilo.

Jak mohla mít Hodina smrti přístup k těmhle informacím a nezabránit vraždám nebo sebevraždám? Ale tahle možnost očividně nikdy nebyla ve hře. Hodina smrti prohlašuje, že nedokáže určit příčinu něčí smrti, jen jejich soudný den, aby se na to mohli připravit. A bohužel ve chvíli, kdy se v jejich záhadném systému objeví něčí jméno, má ten dotyčný osud vytesaný do kamene – a později pak taky do náhrobku.

Hodina smrti možná není vševědoucí, ale s mojí úzkostí dokáže zázraky. Když mi nezavolají, budu klidně žít daleko odvážněji místo toho, abych podruhé, potřetí, počtvrté váhal a přehodnocoval každou zatracenou věc, do který se použítím, ze strachu z toho, že naštvu svoje srdce a přivolám si tak infarkt. A taky mě nikdy znovu nezaskočí smrt někoho blízkého. Jako když mi bylo devět, moji rodiče se vydali do města na schůzku a umřeli, když letadlo nabouralo přímo do jižní věže World Trade Center. Naši v té době samozřejmě Hodinu smrti neměli, ale už navždycky mě bude děsit představa, že museli prožít takový ten okamžik, kdy jim bylo naprosto jasný, že umřou.

Máchnu pěstí a všechny ty srdcervoucí myšlenky sejmu jediným pohybem.

Hodina smrti zajistí, že už mi nikdy nebude upřeno rozloučení.

Nebo aspoň příležitost, abych se se všemi rozloučil já.

Vím, že nemám všechnen čas, který na světě zbývá. Cítím to v srdci.

Musím si prožít všechny svoje poprvé – a možná i naposledy –, dokud můžu.

VALENTINO PRINCE

22:22

Hodina smrti mi nemůže zavolat, protože jsem se u nich nezaregistroval. Ne že by se to jinak mohlo stát, můj život teprve začíná.

Jestli něco, tak se dneska cítím znovuzrozený.

Znovuzrození je pro někoho, kdo se narodil a vyrůstal ve Phoenixu v Arizoně, docela příhodné. Teď přišel čas restartovat můj život, a to nikde jinde než v New Yorku. Z Údolí slunce rovnou do Velkého jablka. O tomhle městě sním už tak dlouho, že když jsem si na letišti vytisknul palubní vstupenku a uviděl na ní PHX -> LGA, rozbřečel jsem se. Ta jednosměrná letenka totiž znamenala, že už se nikdy nebudu muset setkat se svými rodiči. Že si budu moct vybudovat úplně nový domov spolu se svou sestrou-dvojčetem.

Nejspíš jsem si neměl rezervovat sedadlo u okna. Ze všech sil jsem se snažil zůstat v klidu, zatímco letadlo jako kulka vystřelilo po ranveji a pak rovnou do nebe. Ukázalo se, že moje síly jsou dost limitované. Zatímco se budovy, silnice a hory zmenšovaly a zmenšovaly a mizely z dohledu, já jsem brečel v oblacích. Nelze popřít, že si mě moje spolusedící otráveně měřila. Ještě víc jsem si kvůli tomu přál, aby vedle mě sedě-

la má sestra, jak to mělo být, než se jí na poslední chvíli naskytl ta pracovní příležitost. Díky bohu bude Scarlett sedět v prvním ranním letadle, aby se ke mně v našem novém bytě připojila.

O pět hodin později, když se přede mnou zhmotnil New York, se mi všechno zdálo úplně v pořádku, ačkoli jsem mezi tyhle mrakodrapy a parky ještě nikdy nevkročil. Pak jsme přistáli a já jsem s kufrem vyrazil přímo k řadě taxíků, kde se všichni čekající tvářili naprosto otráveně. Já jsem byl ale tak nadšený, že se konečně poprvé svezu v tom klasickém žlutém autě, které jsem viděl v televizi a v reklamách v časopisech. Řidič poznal, že jsem tu nikdy nebyl, protože jsem celou dobu sledoval dění na ulici. Ten první krok z auta ven na obrubník mi přišel jako z filmu, jako by se všude kolem měly rozzářit blesky foťáků. Ale na to bude čas později.

Dneska večer, právě teď, si konečně můžu začít říkat Newyorčan.

Nebo musím možná počkat, dokud mě můj domácí konečně nepřivítá i s klíči od bytu. Až si budu jistý, že to celé není podfuk – přece jen jsem tuhle garsonku našel na Craigslistu. Zatímco čekám, prohlížím si svůj maličký kousek čtvrti Upper East Side. Hned ve vedlejším vchodu sídlí nevelká pizzerie, která se mě snaží vlákat do svých útrob vůní česnekových housiček. Houkající auta přitáhnou mou pozornost zpátky k ulici, kde nějaký chlápek, který je dost starý na to, že by mohl být mým dědečkem, ječí do telefonu, aby ho bylo slyšet přes hudbu vyřvávající z nedalekého baru na rohu.

Tohle město je hlasité a já to zbožňuju.

Přemýšlím, jestli mi někdy bude chybět poklidná čtvrt, kde jsem žil předtím.

Dveře za mnou se otevřou, stojí v nich muž, který má na sobě jen bílé tílko, krátkýs na basket a pantofle. Má hustý knír a řídnoucí tmavé vlasy a upřeně na mě zírá.

„Půjdeš dovnitř?“ zeptá se.

„Zdravím, já jsem Valentino. Nový nájemník.“

Ukáže na moje kufry. „Jo, to vidím.“

„Čekám na domácího.“

Kývne, ale neodejde. Jako by čekal, že vejdu.

„Vy jste Frankie?“

Znovu přikývne.

„Rád vás poznávám,“ řeknu.

Neochotně mi potřese nataženou rukou. „Stěhuješ se sem teda, nebo co?“

Varovali mě, že všichni Newyorčani ke mně nebudou milí, ale možná je Frankie prostě jen unavený – přece jen je docela pozdě. Popadnu svoje kufry a vejdu do budovy. Venku je teplo, ale když vstoupím, pochopím, proč je Frankie oblečený, jako by se chystal vyzvednout si ranní noviny někde v Arizoně. Je tu takové horko, jako bych vešel rovnou do pece na pizzu ve vedlejší restauraci. Chodba je uzoučká, vymalovaná hořčicově žlutou, která pro oči není žádná slast, ale respektuju tu volbu. Do stěny jsou zabudované kovové poštovní schránky a na zemi se válí balíčky čekající na to, až si je někdo vyzvedne. Odpadkový koš přetéká letáky včetně těch inzerujících Hodinu smrti. Beru to tak, že spousta lidí v téhle budově se k odběru telefonátů v soudný den nepřihlásila. Já osobně taky ne, protože mí rodiče jsou totální skeptici, ale tahle paranoia je další věc, kterou jsem po nich zdědil a potřebuju se jí zbavit.

Frankie se zastaví v půlce prvního schodiště. „Kde je ta druhá?“

„Druhá?“

„Tvoje dvojče.“

„Přiletí zítra ráno.“

Frankie dál stoupá vzhůru. „Jestli vám sem přijdou další velký krabice, koukej se o ně pěkně rychle postarat. Vynášet nahoru po schodech všechny vaše zásilky mi pěkně podělalo záda.“

„Moc se omlouvám.“ Musel jsem sem pár věcí poslat s předstihem, třeba nafukovací matraci, ručníky, hrnce a pánve. Ale hádám, že největším viníkem zodpovědným za jeho bolavá záda bylo pět krabic oblečení, bot a doplňků, které jsou stejně důležité jako to, abych měl kde spát, než mi v úterý přijde pořádná matrace. „Výtah nefunguje?“

„Už od chvíle, co to tady spravoval můj táta,“ odpoví mi Frankie.

Aha. Nejsem si jistý, jak moc legální je inzerovat, že je v budově výtah, když je jen na okrasu, ale nebudu si z toho dělat vrásky. Všechny ty roky, co jsem strávil v malé tělocvičně patřící mé rodině, mě na tenhle život připravily. Popadnu kufry, ačkoli vím, že každý váží přes dvacet kilo, protože jsem je musel převažovat na letišti. Frankie se nenabídne, že by mi pomohl, ale to je v pohodě. Ve třetím patře si vzpomenu, že můj nový byt se nachází až v šestém. Dole na zádech mi perlí pot a jsem si jistý, že při všech budoucích trénincích můžu přeskočit cviky na nohy. Nahore nemůžu popadnout dech, ale... vlastně nemám žádné ale. Tohle všechno je součástí zasvěcení do života Newyorčana. Právě tak se budu cítit, až budu všem říkat, že bydlím v šestém patře bez výtahu na Upper East Side.

Když konečně vstoupím do bytu 6G, nepřijde na řadu žádný speciální ceremoniál. Žádné uvítání v budově, žádné gratu-

lace k prvnímu bydlení mimo domov u rodičů. Frankie prostě otevře dveře a já za ním vejdu dovnitř, kufry nechám v úzké chodbičce. Vlevo jsou dveře do koupelny, a i když vím, že tam každý týden strávím celé hodiny intenzivní péčí o pleť, teď jsem zvědavý a chci prozkoumat prostor, kde se bude odehrávat většina mého budoucího života. Když do bytu vejdu, dřevěná podlaha mi zaskřípe pod nohama. Krabice, které jsem sem poslal, jsou poházené podél levé stěny, kam mám v úmyslu postavit postel. Jsou tu taky dvě okna do ulice a třetí nad kuchyňským dřezem s výhledem do sousedního domu. To není problém. V týdnu koupím závěsy.

Největší průšvih je to, jak malý tenhle byt je. Scarlett a já jsme na splnění svých snů – modeling a fotografování – použili peníze, které nám naši šetřili na vysokou. A doufáme, že nám vydrží co nejdéle. Proto tahle garsonka.

„Na těch fotkách na internetu to vypadalo větší,“ řeknu.

„Ty jsem dělal já,“ odvětví Frankie.

„Byly fakt dobré. Určitě jste nahrál ty správné, co patří k tomuhle bytu? Čekali jsme, že tu bude víc místa.“

Frankie jen civí. „Mohli jste se přijet před podpisem smlouvy podívat.“

„Ještě jsem tu nebydlel. Právě jsem dorazil.“

„To není můj problém. Ty a tvá sestra jste sdíleli jednu dělohu. Nějak si poradíte.“

Doufejme teda, že se naše garsonka roztáhne právě jako děloha, aby se nám přizpůsobila.

Naštěstí pro Frankieho nemám rád hádky. O Scarlett se totéž říct nedá, ale to se dozví ve chvíli, až sem dorazí. Super je, že tohle je můj první večer v New Yorku a ikonický spor s mým domácím právě začíná. Máme smlouvu na rok

a já si jsem jistý, že na jejím konci budu mít spoustu historek, o které se budu moct podělit se všemi svými novými přáteli.

Ozve se zaklepaní na dveře a dovnitř vejde nějaký malý kluk. Hádat lidem věk neumím. Je mu pět a je na svůj věk fakt vysoký, nebo deset a je naopak hrozně malý? Je na něm něco povědomého, ale upřímně nedokážu říct co.

Na sobě má pyžamo. Zamává. „Ty jsi náš nový soused?“ zeptá se s úsměvem.

„To jsem. Jmenuju se Valentino.“

„Já jsem Paz.“

„Hustý jméno, Pazi.“

„Je to zkratka pro Pazito, ale tak mi říká jen mamka. Tvoje jméno je taky pěkný.“

Právě teď se tu za celý večer cítím nejméně vítanější.

Než mu můžu poděkovat, všimnu si, že se na něj Frankie mračí.

„Proč nejsi v posteli?“ zeptá se.

„Bojím se Hodiny smrti.“

Frankie si promne oči. „Hodina smrti není opravdová. Jdi spát.“

Paz začne nabírat. „Tak jo, tati.“ Šourá se ke dveřím, pak se ohlédne přes rameno, jako by čekal, že si to jeho otec rozmyslí. Nic. Beze slova jde dál chodbou.

Fakt moc rád bych Paze zastavil a utěšil ho, ale předpokládám, že bych před ním neměl Frankieho shazovat. Určitě k tomu budu mít ještě příležitost jindy.

„Milé dítě,“ řeknu.

Frankie už si Paze nevšímá. Na kuchyňskou linku položí dvojce klíče. „Ten velký je od bytu, střední od vchodu a malý

od schránky. Bydlím přímo v chodbě, ale neklepej před de-
vátou nebo po pátý.“

„Rozumím. Moc vám d...“

Frankie odejde a zavře za sebou.

„... děkuju, Frankie,“ řeknu do prázdna.

Ani bez Frankieho garsonka nevypadá o nic větší, ale aspoň
si odnesl i ten chlad.

Podívám se na hodinky na zápěstí – 22:31 – a chci zavo-
lat přes FaceTime Scarlett. New York je tři hodiny před Ari-
zonou, takže teď volat můžu. Možná se mi povede ji zastih-
nout, než odejde fotit tu velkou párty Hodiny smrti, která
se ve Phoe-nixu chystá. Ta práce nám zaplatí měsíční nájem,
a ještě zbyde dost na MHD a skromné obědy. Sednu si na
linku a čekám, až to Scarlett zvedne. Kuchyňským oknem
vidím Frankieho. Samozřejmě se dívám přímo do jeho bytu.
Vezme si pivo z ledničky a já jen doufám, že patří mezi ty
opilce, co vzápětí začnou usínat, protože už takhle byl dost
nesnesitelný.

Scarlett to konečně vezme a její tvář mě rozveselí.

„Vale!“ Opře si mobil o umyvadlo a pokračuje v nanášení
make-upu. „Už jsi v našem novém domově?“

„To teda jo.“

„Uka, uka!“

Přepnu na druhou kameru a předvedu jí naši novou gar-
sonku. Netrvá to dlouho.

„Hele, zdá se to jen mně, nebo...“

„Ne, nezdá. Je to tu menší, než jsme mysleli.“

„A smrsknul se i náš nájem?“

„Domácí doslova řekl, že si nějak poradíme, protože jsme
spolu byli v jedný děloze.“

„Kdybych měla dost času na to, abych si mohla přestat dávat řasenku a protočit oči, udělala bych to. Musím vyrazit asi tak za minutu. Prosím, řekni mi, že se chystáš na Times Square.“

Naše plány na společnou oslavu Hodiny smrti narušila Scarlettina zakázka a velká modelingová kampaň, kterou se povedlo sehnat mně. Ale nemohlo to zabránit Scarlett, aby mě nutila vyrazit na párty, co se odehrává na Times Square, i samotného.

„Já nevím, Scar. Jsem hrozně unaveněj...“

Napodobí zvuk bzučáku. „Špatná odpověď. Sice jsi přišel o tři hodiny, ale unaveněj nejsi. Zkus to znova.“

„Měl bych si před zítřejším focením odpočinout.“

„Stejně budeš moc nadšenej na to, abys usnul, Vale. Takže místo toho, abys sebou házel na levný nafukovačce, vypadni do města a prožij si tuhle akci, která buď vejde do dějin, nebo se ukáže jako ten největší prank, co kdy kdo na naši zemi narafičil.“

„Hrozně rád bych viděl, jak se máma s tátou budou tvářit, jestli se ukáže, že je Hodina smrti skutečná.“

„Já taky, ale rozhodně tu nezůstanu, abych si je vyfotila.“

„Odjíždíš rovnou z té párty?“

„Rozhodně. Zvláště po tom, jak se k tobě dneska chovali.“

Pořád jsem ještě trochu v šoku. Je to jako bodnutí z odřených loktů a kolen, co jsem si způsobil pádem při běhu. „Oceňuju tvou solidaritu.“

„Byla bych hrozný dvojče – a člověk –, kdybych nebyla na tvou straně. Ale pojďme jim nedávat moc nad našimi myšlenkami a dneska v noci i během těch dalších je prostě pustíme z hlavy. Ve velmi blízký budoucnosti už tě máma s tátou

nebudou moct ignorovat. Tvůj obličej bude po celý zemi, včetně jejich časopisů.“

„Vsadím se, že je přestanou odebírat.“

„Což znamená, že vyhraješ. Teď padej na Times Square, než ovládneš i to.“

Zhluboka se nadechnu, vím, že má pravdu. „Přál bych si, abys tu byla se mnou.“

„Já taky, ale prachy, který dneska vydělám, nám zaplatí sedadla v první řadě na Broadwayi.“

„Nechtěla jsi říct měsíční nájem?“

„Potřebujeme taky trochu žít.“

„To zní jako fakt hodně žítí.“

„Říkáš to, jako by na tom bylo něco špatného, Vale.“

„Dobrá připomínka.“

Přestěhoval jsem se, protože život s rodiči byl od chvíle, co jsem se vyoutoval, k nesnesení. Kvůli nim jsem se ve vlastním domově cítil jako cizák. Myslel jsem si, že to bude jiné, když jsem procházel s kufry obyvákem. Ale nic neřekli, ani když jim Scarlett připomněla, že je to jejich poslední šance, než odjedeme na letiště. Máma s tátou zůstali zticha, jako by měli jen jedno dítě. Zíral jsem na kříž na vchodových dveřích a modlil se, aby spadl, až za sebou zabouchnu a opustím tenhle život.

Svoboda by měla být osvobozující, ale to neznamená, že taky nemůže člověku zlomit srdce.

Teď si budu žít po svém.

„Dej vědět, jak to jde na tom večírku,“ řeknu Scarlett.

Popadne bundu a zhasne. „A když už o tom mluvíme, měla jsem vypadnout před pěti minutami. Mám tě ráda.“

„Já tebe stejně,“ řeknu to, co si jako dvojčata vždycky říkáme. „Jeď opatrně.“

„To já vždycky!“

Vážně vždycky jezdí opatrně. To se ale o všech ostatních říct nedá.

V květnu Scarlett málem umřela kvůli neopatrnému řidiči. Byl jsem donucený představit si ten příšerný svět bez její záře, něco, co jsem nezažil od chvíle, co jsem se narodil dvě minuty před ní. Nikdy už bez ní existovat nebudu. Dokonce i dnešek mi přijde divný, protože není tady v New Yorku, ale jsem v pohodě, protože vím, že je živá a zdravá ve Phoenixu. Klidně bych od ní byl vzdálený až na jiné planetě, jen když budu vědět, že někde na druhém konci galaxie pořád dýchá.

Scarlett zachránila život operace, ale naši rodiče prohlásují, že to byl Bůh. Tehdy jsem poděkoval doktorům i Bohu, ale teď mám s těmi vyššími silami docela problém. A do téhle kategorie spadá i Hodina smrti, organizace, která čeká, že jí budeme věřit bez jediného opravdového důkazu. Jedna část mě věřit chce, druhá si ale z první ruky zažila, jak moc může víra zraňovat. Na rozdíl od rodičů jsem otevřený jakékoli změně názoru, abych se nikdy nemusel bát, že svou sestru bez varování ztratím. Možná pravdu za pár dní zjistíme všichni.

Bůh žehnej těm...

Zarazím se, pořád přehodnocuju všechno, co mám v hlavě i v srdci.

Hodně štěstí těm, kteří budou pro Hodinu smrti pokusnými králíky.

Já sám jsem se právě znovuzrodil a mám před sebou spoustu žití.

ORION

22:34

I kdyby svět fakt končil, lidem by to nezbránilo v prodávání věcí.

Stánky na Times Square jsou na můj vkus většinou moc turistický na to, abych je vůbec bral na vědomí. Magnety s Empire State Building nebo přívěsky na klíče s taxíkem a jménem mi nic neříkají. (Ne snad že by někdo prokázal Orionům světa dost lásky a vyrobil nějaké předměty s jejich jménem.) Ale i když Hodina smrti svůj program představila teprve před měsícem, pouliční prodavači už ze všech sil produkují tematický suvenýry: zapalovač s nápisem *At' si nakouřej, jestli volali*, panáky s lebkou, sluneční brýle s červenými X na sklech a spoustu dalších kravin, jako jsou trika a klobouky. Je tu taky jedna sakra pěkná čepice, kterou jsem v pokušení koupit, ale už mám na hlavě kšiltovku s logem Yankees, co patřila tátovi, a ta má svoje místo na mých kudrnách, kdykoli vylezu ven z domu. Za nic na světě bych ji nevyměnil. Dobře, to je trochu přehnaný, za zdravý srdce bych tu kšiltovku vyměnil asi tak během milisekundy, ale chápete mě.

„Tohle není ani trochu chytrý,“ postěžuje si Dalma a zvedne triko s nápisem *Hodina smrti umírá touhou ti zavolat!*

Je tak kýčovitě, že bych ho nejradši zapálil.

„Jo, to si nekoupím.“

Pak mě upoutá jiný triko. Je bílý a na hrudi má takovým tím písmem jak z psacího stroje vyvedený nápis *Šťastný a veselý soudný den!* Je to docela stylovka, i když nevěřím, že by soudný den mohl být šťastný. Co je na umírání tak božského? Ale asi je to tak inspirativnější a to přece nemůžu shazovat. Když nic jiného, bude to fakt cool suvenýr a něco, s čím se budu moct prsit, až se lidi budou nevyhnutelně ptát: *Kde jsi byl, když se spustila Hodina smrti?* Tak jako se lidi ptají: *Kde jsi byl 11. září?*

Doufejme, že dneska večer se nic traumatického nestane.

Další zármutek v životě fakt nepotřebuju.

Koupím si to triko, přehodím si ho přes námořnicky modré, co už mám na sobě a co božsky ladí k mým skinny džínům. Takhle to taky vypadá peckově.

„Ty něco bereš?“ zeptám se Dalmy.

„Maximálně prášky na bolení hlavy,“ odpoví a už zase kouká do mobilu. „Mamka mě furt kontroluje.“

Naše rodina – vlastně je to ve skutečnosti Dalmina opravdová rodina – je na týden u rodičů jejího nevlastního táty Floyda v Ohiu a tohle je první den, kdy nás tu nechali v klídku o samotě. Dalmina mamka Dayana je můj zákonný zástupce, takže je za mě zodpovědná a bere to fakt doslovně, zvláště proto, že chce uctít památku mojí mamky, svojí nejlepší kámošky z dětství.

„Jen se nás snaží udržet naživu,“ řeknu. „Aspoň nám tu fakt dovolila zůstat.“

„Držme minutu ticha za Dahliu,“ řekne a zavře oči.

Truchlíme pro prázdninové plány její nevlastní sestry, která neměla na výběr a musela jet na návštěvu k prarodičům.

Jsou už tak staří, že možná budou prvními, komu Hodina smrti zavolá. Moje *lita a lito* žijí v Portoriku a voláme si přes Skype, kdykoli mají na návštěvě některé z bratránků a sestřenic, kteří jim s tím pomůžou. Viděl jsem je jen párkrát v životě, ale vždycky, když spolu mluvíme, hodně to pro ně znamená, protože vypadám úplně jako táta – až na oříškové oči, ty mám po mamce. Neopravuju je, když mi omylem řeknou Ernesto. To jméno plní díru v srdcích, která jsou zlomená už dlouho, od chvíle, co naši umřeli.

Dalma si zhluboka povzdychne a přeruší ticho. „Teď je mi mnohem líp. *Gracias.*“

„*De nada.*“

„Pojďme mamce poslat fotku, ať ví, že žijem.“

Začne natáčet přední foťák svého nového iPhone 4, nedaří se jí najít správný světlo, protože všude kolem nás září neony Broadwaye. Zastaví se, když objeví ten nejlepší úhel, vysoko v pozadí jsou vidět digitální přesýpačky.

Přimáčkeme se na fotce k sobě, usmíváme se, jako bychom v předvečer spuštění Hodiny smrti žili na plný peccky. Pak přijde ta zábavná část – podívat se na výsledek, tedy obsesivně zkoumat každou podrobnost, kterou na sobě nenávidím. Dalma vypadá úžasně, jasných 10/10 – hnědé oči, stříbrná řasenka, co jí ladí se rtěnkou, zářivá tmavohnědá pleť a černé vlasy spletené do uzlu. Já se tak akorát při svém metru osmdesát tyčím vysoko nad ní, ale to je všechno, jinak nic moc. Jsem strašně rád za svoje oříškové oči, ale nechápu, proč je jedno vždycky přivřenější, jako by se chystalo znovu usnout. Hnědé kudrny, které se plíží zpod mojí čepice, se cuchají do chuchvalců, nabývají v tomhle horku na objemu a rozhodně nevpadají dobře. Nos a tváře mám pořád rudé,

minulý týden jsem se spálil, když jsem se válel na naší střešní terase. Když si všimnu, jak popraskaný mám spodní ret, začnu po kapsách hledat balzám. A je jedno, kolik komplimentů posbírám za svoje vystupující lícní kosti, stojím si za tím, že vypadám vyhuble a na pokraji smrti... což vlastně dost sedí, no.

„Strašně se ti to nelíbí,“ řekne Dalma. Není to otázka.

„To je jedno. Je to jen pro nás,“ odpovím.

„Můžeme se vyfotit znova, jestli chceš.“

„Ne, to je v poho.“

Jdeme dál, ale asi o deset vteřin později se zase zastavíme, když si všimneme tomboly, ve který zástupce Hodiny smrti nabízí předplatný zdarma. Kdyby nebyla fronta tak dlouhá, taky bych se připojil, protože rozhodně nejsou levný. Nějaká paní vyhraje měsíc zadarmo, což by vyšlo na 275 dolarů. Člověk může platit klidně jen 20 dolarů denně nebo 3000 za celý rok. Za moje účty za zdravotní péči už tak vyhodíme majlant, ale moji opatrovníci stejně zainvestovali do ročního předplatného, protože moje srdeční problémy si asi nevezmou na den volno. Musí být super neplatit tolik a přihlásit se jen na ty dny, kdy se chystáte na něco megadobrodružného, jako třeba skok s padákem nebo rafty. (Asi byste se na skok z letadla nebo jízdu po divoké řece vykašlali, kdybyste zjistili, že máte umřít.)

Hodina smrti je bohužel další věc na nekonečném seznamu těch, na které se nevztahuje pojištění. Což je asi jedno, když máte v kapse tisíce a tisíce dolarů.

„Četla jsi ten článek o tom, že lidi chtějí platinový členství?“ zeptám se Dalmy.

„Ne. Chci to vědět?“

„No, chceš někomu dát pěstí?“

„Nikdy, ale povídej, sem s tím.“

„Nějaký bohatý šašci sbírají podpisy, aby Hodina smrti zavedla platinový členství. Operátoři by jim pak zavolali jako úplně prvním na seznamu.“

Dalma se zastaví na místě. „Bohatý lidi jsou důvod, proč člověka nepotká v životě nic hezkýho.“

A my máme Dayanu a Floyda, kteří investují patnáct tisíc ze svých životních úspor na roční předplatné pro všechny v domě. A nestarají se chamtivě o to, jak rychle varování Hodiny smrti přijde – stačí, že se ozvou dost brzo na to, aby nikdo z nás dřív neumřel.

Přestanu sledovat tombolu po tom, co je poslední vylosovaný zklamaný, že dostal předplatné zdarma jen na jeden den. Vypadá to, že doufal v delší časový úsek, že si větší poplatky nemůže dovolit. V tomhle světě existuje spousta věcí, který by měly být zadarmo. A já teď na svůj seznam přidávám i Hodinu smrti. V sázce tady jsou lidský životy.

Jdeme s Dalmou dál a zastavíme se u těch docela nových červených skleněných laviček, co se stupňovitě zvedají a Times Square díky nim vypadá trochu jako městské divadlo otevřené všem, co si chtějí chvíli odfrknout, zatímco město spěchá kolem nich dál. Na malém pódiu stojí žena a u ní se shromáždilo nepočetné publikum. Nejdřív si myslím, že patří k Hodině smrti. Mluví o tom, že čeká, že tahle služba věci změní. Všimnu si cedule, vypadá jako ta, co stojí před holičstvím, kam si chodím nechat zastříhnout vlasy, ale tahle neslouží k tomu, aby vás nalákala dovnitř, kde se vám postarají o účes, díky kterému se budete cítit skvěle. Stojí na ní *Vyprávějte svůj příběh Hodiny smrti*. Ta ženská nepracuje pro

Hodinu. Mluví o tom, proč si ji předplatila. Když dovypráví o tom, jaký je život se srpkovitou anémií, zástupkyně Hodiny smrti usazená u stolu vylosuje ze skleněný mísy další jméno a pozve na jeviště holku jménem Mercedes, aby se taky podělila o svůj příběh.

Celé roky jsem snil o tom, jaké by bylo uspořádat autor-
ské čtení v knihkupectví, kde by seděli samí cizí lidi toužící
vyslechnout si můj příběh. Samozřejmě jsem chtěl, aby tam
byli i moji kamarádi, ale ti se musí dostavit vlastně povinně.
Na tom, že slova přivolají lidi na jedno místo, je něco ma-
gického. Myslím, že nebudu žít tak dlouho, abych stihl vy-
dat vlastní knihu – román, povídky, nejtenčí autobiografii na
světě. Cokoli! Ale to neznamená, že dneska nemám příleži-
tost vyprávět svůj příběh tomuhle publiku.

Dojdu k zaměstnanci Hodiny smrti, napíšu svoje jméno
a hodím ho do mísy.

Tohle je jedno z těch poprvé, co zároveň může být i na-
posled.

VALENTINO

23:09

Google Maps se mi víceméně vysmály, když jsem požádal o nejrychlejší cestu na Times Square.

New York je proslulý příhodnou dostupností díky MHD, ale v předvečer spuštění Hodiny smrti tu panuje čirý chaos, zvláště na Manhattanu. Mohl jsem jet šestkou a pak přestoupit, ale trvalo by to asi hodinu. Nenašel jsem žádné autobusy, které by jely do centra, takže mi došlo, že nejlepší bude zase sednout do taxíku. Vyrazil jsem pěšky zhruba tím správným směrem a mával na auta, jak jsem to viděl u tolika postav ve filmech, ale musel jsem asi dělat něco špatně, protože nikdo nezastavil. Když jsem byl tak v polovině cesty – zhruba stejně, jako když jsem stoupal do svého nového bytu bez výtahu –, akceptoval jsem myšlenku, že jediným způsobem, jak se dostat do cíle, bude přijmout tuhle cestu.

No a právě to dělám. A nechápejte mě špatně, fakt se těším, až vyzkouším metro, ale kdybych teď cestoval pod zemí, neviděl bych všechny ty památky. Procházel jsem se po Páté avenue, minul vchod do zoo v Central Parku, spatřil slavný hotel Plaza a Rockefellerovo centrum, kam rozhodně zajdu v prosinci, abych viděl ten jejich obří vánoční stromek. Je to

fakt boží, prohlédnout si tolik ikonických budov i ve skutečnosti, ale taky se cítím sám. Těším se, až si tohle všechno prožiju se Scarlett a novými kamarády, které si tu najdeme. Určitě pak budu ty věci vnímat ještě jinak.

Perspektiva je hrozně důležitá. Když pózuju jako model, jsem ten, kdo jsem, ale jak budu působit, to záleží na tom, kdo stojí za foťákem. Někteří najdou úhly, které mi lichotí. Jiní ne. A které fotky se mi líbí víc, záleží zase na mojí perspektivě. Ale náhled na věci se taky mění s časem – roky, měsíce, týdny, dny, hodiny, dokonce i minuty. Dneska ráno – teda vlastně večer, že, když jsem v jiném časovém pásmu – jsem si byl jistý, že neexistuje nic krásnějšího než sedět v letadle a dívat se, jak se přede mnou vynořuje New York. Mýlil jsem se. Není nic krásnějšího než první pohled na Times Square.

Z letadla všechno pod námi vypadalo jako svět hmyzu.

Na ulicích jsem tím hmyzem já.

Budovy se tyčí do výšky a já se přistihnu, jak zakláním hlavu, jako když pózuju na fotkách, protože mám hrozně rád, když vynikne můj ohryzek a linie dlouhého krku. Ale tenhle úhel neslouží k tomu, abych vypadal dobře. Teď chci ocenit krásu, která mě obklopuje.

Fotit jsem přestal už před nějakou dobou, protože foťák na mobilu nedokáže tohle město vystihnout v plné parádě. Ráno dorazí Scarlett a budeme k dokumentaci našeho nového života moct využít její foťák. Zatím zůstávám v přítomném okamžiku.

První krok na Times Square mě úplně ohromí, to přiznávám, protože se toho v každém rohu děje tolik. Někdo se mi pokusí prodat DVDčka s upíratěnými filmy, které pořád běží v kinech. Obchody a restaurace jsou tak blízko u sebe,

že bych ani nevěděl, kde začít. Nahraju krátké video se záberem na přesýpací hodiny Hodiny smrti na obrovské obrazovce a pošlu ho Scarlett, i když nejspíš později na YouTube najdeme něco v daleko lepší kvalitě. Rozptýlí mě dva chlápci, co do sebe strkají, jeden z nich se hádá, že je potřeba vyrovnat dluhy v hotovosti, než zítra začne konec světa – patří mezi tenhle typ lidí. Nechce se mi věřit, že jsem unikl všem těm konspirátorům doma jen proto, abych okamžitě na jednoho podobného narazil na Times Square, ale v tom tkví asi krása tohoto města, ne? New York je spojnice pro všechny v tomto světě. Včetně arizonských modelů, co chtějí posunout život na novou úroveň a sní o tom, že se jejich obličej objeví na těchhle billboardech, kde je uvidí všichni kolem.

Kráčím dál po náměstí – jak mu vlastně Newyorčani říkají? Musím se to pěkně rychle naučit – a minu někoho v kostýmu Iron Mana. Povídá si s kýmsi oblečeným jako Elmo, obrovská hlava se válí na zemi, jako by snad byla postavička popravena, zatímco žena kouří cigaretu. Už teď tohle město zbožňuju celým svým srdcem. Nemůžu si pomoci, tajně si to vyfotím pro Scarlett, kdybych už na podobnou dvojku nikdy nenarazil.

Jdu dál a všimnu si na nějakého dospívajícího kluka na pódiu. Nejdřív čekám, že do mikrofonu něco zazpívá, ale místo toho mluví s děsivým smutkem o tom, že se u nich v rodině dědí aneuryzma a že se bojí, že právě na to taky umře. Je to těžší téma, než bych čekal na téhle oslavě života, ale pak si všimnu cedule s nápisem *Vyprávějte svůj příběh Hodiny smrti* a všechno začne dávat smysl. Tohle pódium je pro lidi, kteří mluví o tom, jak tahle služba změní jejich životy.

Nemůže mi nijak ublížit, když si poslechnu, proč jsou lidi ochotní Hodině smrti uvěřit.

Na rudých sedačkách na tribuně už není místo, ale nevádí mi, že postojím. Vedle překrásné černošky s neuvěřitelně stylovým oblečením a rozkošného bělocha, kterému se zpod kšiltovky derou kudrny, je ještě trocha místa. Ten kluk vypadá, že se snad co nevidět zhroutí, stírá si z tváří slzy.

Musí mít fakt velké srdce.

ORION

23:17

Tyhle příběhy o Hodině smrti mi lámou srdce.

(Ještě víc.)

Ale nemůžu přestat poslouchat, ani když mi přijde, že mě to snad rozerve na kusy: snoubenec jedny ženy umřel v limuzíně při nehodě cestou na jejich svatbu. Dítě se utopilo ve vaně, když si jeho starší brácha zabouchl klíče, když šel s odpadem. Nejlepší kámoška týchle holky byla na její narozeniny ubodána k smrti, takže ten den už nikdy nebude stejný. Manželka a dítě staršího muže zemřely při komplikovaném těhotenství, a i když Hodina smrti nedokáže předpovídat osud plodu, ten chlápek se pořád mohl obrnit a připravit na obrovskou díru v srdci, která mu zbyde. A pak tu je holka, která přišla o oba rodiče stejně jako já, akorát kvůli tornádu.

„Máme čas ještě na jeden příběh,“ řekne zaměstnankyně Hodiny smrti. Je jí něco málo přes dvacet, působí jako mladá učitelka, jako by se chystala vyvolat posledního žáka, který má dneska přednést referát. Sáhne do skleněný misky a chystá se vylosovat další jméno.

Musí to být to moje.

Musí, tohle je jediná možnost odvyprávět můj příběh a...

„Lincoln,“ zavolá žena.

Z červené skleněné lavičky se zvedne kluk, fakt opatrně, jako by se bál, že zakopne a spadne a umře dřív, než se bude moct podělit o svůj příběh.

A jeho vyprávění zůstane nevyslyšený jako to moje.

Lincoln se v pohodě dostane k mikrofonu a řekne nám o svojí diagnóze: má rakovinu. Ukáže na svou matku a sestru v publiku a povídá o tom, jak jim Hodina smrti umožní přestat popírat nevyhnutelný, pokud je to to, co ho fakt čeká.

Není to se mnou tak špatný jako s ním, ale chápu ho. Chápu touhu tenhle boj prostě vzdát.

Pak s příběhem skončí. Ženská od Hodiny smrti poděkuje davu lidí za jejich čas a sekuritáci ji odvedou pryč. A všichni se zase vrátí ke svým životům – svým fakt těžkým, složitým životům.

„Mrzí mě to,“ řekne Dalma.

„Co?“

„Že tě nevylosovali.“

Neřekl jsem, jak moc po tomhle toužím, ale moje nejlepší kámoška mě chápe.

„To je v cajku,“ zalžu.

Podívám se na digitální přesýpačky na obrazovkách, pozoruju písek, maličký černý cihličky, co plní spodní nádobku. Než mě mine vysoký kluk – vsadil bych se, že je mu asi tak tolik, co mně, mám na to odhad – a úplně mě vytrhne ze soustředění. A to myslím jako vážně, protože ten týpek je nádhernej. Nemůžu si pomoci, dívám se na něj, zatímco se usazuje na vzdáleném konci skleněné lavičky a zadívá se na přesýpačky, jako by to byly hvězdy.

Chci jeho příběh znát tak moc, jako chci vyprávět ten svůj.

Moje srdce do toho jde naplno. Je šílenost, jak může být přitažlivost k někomu tak vzrušující a nebezpečná zároveň, jako by pro mě mohl představovat všechno dobrý i zlý najednou.

Nevidím, jakou barvu mají jeho oči, ale ty krásu, hrozně moc to chci vědět.

Má světlou pleť, ale možná jen jako běloch vypadá, jako já.

Myslím, že jsme asi tak stejně vysocí, když člověk ignoruje jeho tmavý načesaný vlasy a taky klasický boty s vysokou podrážkou, co mu přidávají pár milimetrů navíc.

Nedá se popřít, že je pěkně svalnatý, má široká ramena, silný krk, paže, které mu rozhodně zaručí vítězství v jakémkoli souboji v páce, a prsní svaly, co ho pod upnutým černým svetrem s výstřihem do V musí pěkně dusit.

„Země volá Oriona,“ pronese Dalma a luskně prsty. „Na co to... Ale?“

„Jo. Vsadím se, že dělá modeling.“

„To prohlašuješ o každým, kdo vypadá dobře.“

„A pokaždý, když se mýlím, dá se to brát jako zločin proti lidskosti.“

Odtrhnu od něj pohled, i když fakt moc moc moc chci koukat dál. Nasrat, nemám žádnou vůli. Vydržím ani ne vteřinu a už po něm zas pokradmu čučím, napůl doufám, že mě nepřistihne, napůl zase, že jo. Ale k čemu by to bylo – třeba není na kluky. I když i nový kámoše klidně беру, zvlášť když Dalma začne od podzimu trávit tolik hodin na Hunter College. Nejsem si ale jistý, jestli dokážu fungovat v blízkosti někoho takhle krásnýho a nezamilovat se, nezešílet láskou a pak na ni taky pěkně neumřít.

Jak se tak znám, určitě je to hetero turista, kterýho už nikdy nevidím.

Ale možná ne. Nejsem jasnovidce, nemůžu nic předpokládat.

„Měl bych ho jít oslovit.“

„Tehle přístup žeru, Orišku, ale nemyslíš náhodou zase tím, co máš v kalhotách?“

„Myslím, že přemyslím srdcem!“

„To taky není úplně spolehlivý zdroj.“

„Hele, mám z něj dobrou pocit. Nevypadá jako někdo, kdo si naposled užívá město, než prožije zbytek svých dnů v podzemním bunkru, nebo jako někdo, kdo se jen tak pro nic za nic chystá pustit do šíleného masakru.“

„Máš fakt nízký nároky.“

„A ty mě máš podpořit.“

„Velká pravda. Jestli se ti fakt zamlouvá, tak běž a carpe diem!“

Začnu se otáčet, ale pak se rychle obrátím zpátky.

V posledních letech jsem se tady ve městě na různých místech zakoukal už několikrát – v pobočce řetězce Dave & Buster's, Central Parku, knihkupectví Barnes & Noble, v podzemce –, ale nikdy jsem nedokázal skočit z fantazie do reality. A i když jsem někoho znal osobně, jako třeba pár kluků na střední, nic jsem s tím nedělal, protože jsem se ještě nevyoutil před nikým kromě Dalmy. To až minulý měsíc po maturitě.

Ani po coming outu ale pořád nevím, jak na to.

„Co mu mám do hajzlu říct?“ zeptám se.

„Nech mluvit své srdce,“ poradí mi Dalma. „Ne ptáka.“

„Srdce, ne ptáka, srdce, ne ptáka,“ mumlám si jako mantru.

Nechci přijít o příležitost pozdravit tohoto kluka. Pravděpodobnost, že na něj tady v New Yorku znovu narazím, je

asi jedna ku... nevím, ku nějakému fakt obřímú číslu, trvalo by mi celý dny, než bych se ho dopočítal.

„Jdu na to,“ řeknu s nulovým sebevědomím.

„Jdi na to,“ povzbudí mě Dalma s nulovou uvěřitelností.

Pohnu se, snažím se vymyslet, na co bych se ho mohl zeptat, zatímco jsem mu blíž a blíž:

Odkud jsi?

Jsi tu s někým?

Vypadáš jako Clark Kent. Nosíš někdy kostým Supermana?

Kopeš za můj tým, teda jsi na kluky?

Ale, ty jsi heterák? A nemáš jednovaječný dvojče, co je na kluky?

Pak stojím najednou u něj. Jeho oči – ledově modré, které mě přimějí zalapat po dechu, až mi studený vzduch zahvívá mezi zuby – se vykulí. Nejdřív čekám, že začne vyšilovat, jako se to jednou stalo mně, když jsem vyšel z místního bistra a ocitl se tváří v tvář nějakému bílému týpkovi, co mi vyhrožoval, že mi nakope prdel, když mu nedám prachy a sladkosti, co jsem koupil. (Šel jsem domů bez prachů i bez sladkostí.) Ale nezdá se, že by se mě bál. Vykrojený rty zvlní úsměv a já se rozzářím, jako když k papíru přiblížíte škrtnutou sirku.

„Čau,“ řekne.

„Čau,“ zopakuju, jako bych se učil nový jazyk.

„Jak je?“

On tuhle konverzaci přece řídit nemá. To já přišel za ním.

„Dobrý, teda, tak dobrý, jak to jen na konci světa jde,“ odpovím. Pak mi dojde, že by to mohlo skončit taky ještě dřív, než to začne, jestli nevysvětlím, že si nemyslím, že by měl svět o půlnoci skončit. „Teda, ne že bych měl za to, že všichni umřeme. Některý lidi samozřejmě bohužel umřít musí, tragicky... jo, tragicky... ale neřekl bych, že celou planetu po-

zřou plameny nebo se utopíme nebo nás něco zavalí nebo tak podobně.“ Snažím se zhluboka nadechnout, ale mám pocit, jako by moje tělo vzduch odmítalo, takže trvá snad minutu, než se mi do hajzlu podaří zmlknout. Z nějakýho záhadného důvodu ten týpek nikam neutíká. „Nicméně, přišel jsem, protože jsi zíral na ty hodiny a já si říkal, jestli taky přemýšlíš o tom šílenství spojeným s Hodinou smrti.“

Zase se podívá na billboard, ubyla další minuta, i když mám pocit, že jsem tady vykecáváním strávil už asi tisíc let.

„Rozhodně přemýšlím o Hodině. A o životě.“

„Teď je to tak trochu vlastně to samý, ne?“

„Tak trochu.“ Postaví se a znovu se mi podívá do očí. „Mimoходом, já jsem Valentino.“

Do prdele, to jméno mu fakt sedne. Nevím, co tím chci říct, ale mám stoprocentně pravdu a dám klidně přes hubu každému, kdo bude tvrdit opak. Určitě bych ten souboj prohrál, protože jsem ve rvačkách platnej jak mrtvýmu zimník, ale stejně bych se pral, pral a pral.

„Já jsem Orion.“

„Tyjo, vtipný, jsi doslova pátý Orion, kterého poznávám.“

„Fakt?“

Valentino se usměje. „Ne.“

Tyjo, jsem fakt debil. „No tak, jsem hrozně důvěřivej, nemůžeš si se mnou takhle zahrávat.“

„Cha, to se omlouvám! Jsi první Orion, se kterým jsem se kdy potkal,“ opáčí. „Přísahám.“

Hele, když řekne moje jméno, je to, jako by se mi krev proudící do hlavy proměnila v oheň, jako by mě sežehlo slunce. A když stojím takhle blízko u něj, vnitřnosti se mi svírají, jako by se všechny moje tepny snažily uškrtnout moje srdce, pro-

tože jim dluží prachy. Ale Valentino vypadá úplně v pohodě, pochybuju, že s ním cokoli dělám. Jeden pohled na jeho plný spodní ret mi připomene, že ty moje jsou suchý a popraskaný, takže sáhnu po balzámu, abych to napravil. Dívá se, jak si jím kloužu po rtu, a musí si říkat, jestli se připravuju na polibek... a jako, to nedělám, ale taky bych se kvůli němu teda vůbec nezlobil.

Do hajzlu, asi tak trochu přemýšlím ptákem.

Taky ze sebe pořád dělám kreténa.

Teď rozhodně nemůžu zůstat s Valentinem o samotě.

„Dalmo!“ mávnu na ni a ona mě okamžitě přijde zachránit. „Dalmo, tohle je Valentino.“

„Nazdárek,“ řekne a potřeše mu rukou. Já jsem se k tomuhle ještě nedostal.

„Rád tě poznávám,“ řekne Valentino. „Tady tvůj kluk...“

„Ne, ne, ne, ne, ne, ne,“ řekne Dalma. Zhluboka se nadechne a pak: „Ne, ne, ne, ne.“

Zírám na ni trochu – ne, fakt hodně uraženě za to, jak dlouho si užívala ty ne-ne-ne. „Hele, klídek, já se tě taky nesnažím sbalit.“

„Je jako můj mladší bráška,“ řekne Dalma.

„Mladší o dva měsíce,“ dodám.

„Jako by snad svět nemohl skončit v tom mezidobí, než ses narodil.“

„Vždycky to říkáš, jako by ses mě snažila oddělat.“

Nechápu to, fakt se tady o Valentina přetahujeme? Je nám osmnáct, ne osm, ale viděl jsem ho první, jako první jsem ho pozdravil, jako první jsem ze sebe udělal debila. Nejdřív musím zjistit, kam se to bude ubírat.

Díkybohu se nezdá, že bychom ho úplně odpudili.

„Rozhodně máte zmáknuté sourozenecké hašteření,“ nadhodí Valentino a v hlase nemá ani stopu odsudku. „Já a moje dvojče to máme podobně.“

Do prdele, fakt existuje dvakrát.

Hele, v tuhle chvíli fakt začínám přemýšlet, jestli jsem už neumřel a neposunul se do posmrtnýho života, kde existují dva Valentinové. Možná s Dalmou vůbec soupeřit nemusíme – každý si odvedeme domů jednoho Valentina a budeme žít šťastně až do smrti.

Ale počkat, to se předbívám.

„Brácha, nebo ségra dvojče?“

„Sestra,“ řekne Valentino, což znamená, že bitka o jeho srdce pořád pokračuje.

„A kde je?“

„Scarlett je doma v Arizoně.“

Doma. Takže tady nebydlí.

A přesně proto musím přestat s tím předbíváním.

Beru se jako spisovatel a vždycky vyprávím příběhy dřív, než vůbec vím, o čem jsou, nechám se jimi unést, proměňuju slova ve věty, věty v odstavce, odstavce v kapitoly a kapitoly v celý romane. Možná to takhle klope u románů, ale v životě může člověku představitost vysloužit taky pěkně tragický konec.

„Tak to je nanic, že přišla o tuhle párty,“ řeknu a snažím se neznít moc zklamaně. Fakt musím přestat pouštět srdce ze řetězu tak rychle.

„Vlastně fotí na podobné párty ve Phoenixu. Zítra ráno přiletí sem pro špetku newyorských dobrodružství.“

„Jak dlouho tady budete?“

„Právě jsem se sem přestěhoval,“ rozhlídne se Valentino po Times Square.

Po jeho slovech se mi rozbuší srdce.

A po jeho úsměvu ještě víc.

Obklopuje ho taková šťastná záře, zatímco se rozhlíží po městě kolem, tenhleten nový Newyorčan. Kdo ví, jak dlouho čekal, než si konečně splnil sen. Mohl to být měsíc, rok, deset let, celý život. Měl to v Arizoně nahovno? Potřebovali Valentino a Scarlett změnu? A co jejich rodiče – nebo opatrovníci? Taky se sem stěhují? Mám tolik otázek a možná bude chvíli trvat, než se dozvím nějaký odpovědi, ale teď vím, že mám čas.

„Vítej v New Yorku,“ pronese Dalma. „Takže jsi tu dneska večer sám?“

„Jsem. Přiletěl jsem před pár hodinami a vydal se rovnou na tuhle párty.“

„Můžeš tu pobejt s náma, jestli chceš,“ nabídnu.

„Společnost rozhodně neodmítnu. Fakt vám to nevadí?“

„Vůbec ne. Nikoho jinýho v tomhle městě neznáš.“

„Hele, vlastně jsem dost populární. Můj domácí je skoro jako můj nejlepší kámoš.“

„Nemůžu se dočkat, až mi ho představíš,“ pronesu, což je teda sakra odvážný.

„Je naprosto hroznej, ale určitě tě brzo pozvu,“ odvěti s tím zatraceným úsměvem.

Tak jo, tak jo, tak jo – jestli z tohohle něco nebude, tak to vzdávám a už nikdy neudělám první krok. Jestli to nevyjde, budu muset dalšího kluka donutit, aby přísahal, že mě miluje, na hroby mých rodičů, a to mu ani neřeknu, že jsou prázdný, aby se z toho nesnažil vyhat.

Ale Valentino mě úplně dostal a nejspíš to potřebovat nebudu.

Jen z jeho úsměvu se mi podlamují kolena.

VALENTINO

23:32

Jsem tu první večer a už si dělám nové kamarády.

Kamarády s krásnými jmény. A taky krásnými tvářemi.

Zírám na Oriona, jeho lícní kosti by si zasloužily zazářit na obálce všech časopisů a jeho oříškové oči podezřívám z toho, že viděly mnohem víc, než by v tomhle věku měly. Dojde mi, že na něj civím moc dlouho, když se začne červenat. Jsem si dost jistý, že je gay. Taky by mohl být bisexuál, ale přinejmenším jsem si jistý, že se mu líbí i kluci. Samozřejmě na tom není nic špatného, že to poznám na první pohled. Žárlím, že vypadá tak otevřeně a nejspíš měl i příležitost k tomu takový být. Měl bych najít způsob, jak mu dát najevo, že i já jsem na kluky.

„Na co se v New Yorku zatím těšíš nejvíc?“ zeptá se.

Mohl bych strávit zbytek večera tím, že mu budu na tuhle otázku odpovídat. „Chci se pustit úplně do všeho. Žít tu jako turista, takže nebudu brát ani jediný den jako samozřejmost.“

„Tak to je fakt chytrý,“ řekne Dalma. „Zbožňuju tohle město, ale tolik věcí už mě nezajímá.“

„Jako třeba co?“

„Třeba show v metru. Prvních pár představení je super, ale pak to člověka přestane bavit a soustředí se na to, co dělal před tím, než se tam tanečníci objevili.“

„A modlí se, aby nedostal kopačku do obličeje,“ dodá Orion.

„Doufám, že mi to nikdy nepřestane připadat kouzelné.“
To je všechno, co na to můžu povědět.

Orion si musel všimnout, jak mi z očí vymizela trocha nadšení. „Nenech se náma sundat, oba jsme se tu narodili a vyrostli. Ty pojedíš na plnej plyn celou dobu.“

„To mám taky v plánu.“

„Nejvíc boží je na New Yorku to, že nikdy nemůžeš stihnout všechno.“

„A to je boží?“

„No to si piš. Znamená to, že je vždycky něco, do čeho se můžeš pustit. Vždycky je tu nějaká nová čtvrt k prozkoumání. Každá ulice má svůj příběh. Jestli chceš, klidně ti můžu dělat průvodce.“

Usměju se, těším se na Orionovy příběhy, až mě bude provázet po městě. „To zní jako zábava. Moc děkuju.“

„Nemáš za co.“

Kolem nás projde velká skupina lidí v limetově zelených trikách a čelenkách. Vypadají, jako by přicestovali časem z oslav dne svatého Patrika, ale já vím, o co jde. Jsou to ti, co věří v UFO a mají za to, že se o půlnoci objeví mimozemšťani a paprskem je odnesou ze Země. V Arizoně jich máme fakt spoustu. Většinou jsou neškodní – jasně, v každé skupině jsou i černé ovce –, ale všichni se dočkají nepěkného vystřízlivění, až zjistí, že i zítra pořád trčí tady ve své práci od devíti do pěti, zatížení daněmi, které se je snaží vyždímat z posledního.

Chystám se je vyfotit pro Scarlett, když se mě Dalma zeptá: „To na podzim přestupuješ na novou školu?“

„Rozhodl jsem se vysokou odložit. Místo toho si jdu za svým snem.“

„A to je...?“ zeptá se Orion.

Pořád jsem trochu nervózní, když mám někomu říct, co dělám, protože lidi mají všelijaké předsudky, ale jestli to bude pravda i o Orionovi a Dalmě, bude lepší to vědět předem, než do tohohle vztahu vložím víc energie. Už se nemůžu obklopovat lidmi, kteří mě nenechají být mnou. „Dělám modeling.“

Orionovi se rozsvítí oči a obrátí se k Dalmě. „Říkal jsem ti to!“

„Ty sis myslela, že ne?“ zeptám se jí.

„Očividně vypadáš fakt dobře, ale Orion to říká o každém pěkným klukovi.“

„Nevím, jestli se teď cítit výjimečně, nebo ne.“

„Rozhodně jo,“ skočí do toho Orion. Pak se začervená. „Teda, jo, jasně, tvoje tvář by měla bejt fakt všude.“

„Díky, že věříš ve mě a můj obličej.“

„Kdykoli. Už jsem tě někde mohl vidět?“

Jen ti fakt slavní modelové a modelky na tohle mají přímou odpověď, a to já teda ještě rozhodně nejsem.

První práci jsem dostal loni pro značku, která dělá převšky se jmény, a aby bylo ještě těžší mě poznat, musel jsem mít na krku řetízek se jménem *Leo*. Taky jsem byl v brožuře Prescottské univerzity, focení představovalo jediný okamžik, kdy jsem mohl do toho kampusu vkročit, protože poplatky na mě byly astronomické. Od té doby jsem účinkoval v několika místních reklamách, kde jsem

hrál staršího bratra, hráče baseballu, studenta v autoškole a zaměstnance, který vychvaloval netopyřii jeskyni v Paradise Valley.

Ale brzy, až mi tuhle otázku někdo položí, budu moct ukázat prstem právě na tuhle část New Yorku.

„Ještě ne, ale...“ Gestem opišu Times Square a představuju si svůj obličej vysoko na mega obrazovkách a billboardech i dole na reklamách v metru. „Zítra ráno mi začíná focení na mou první celonárodní kampaň. Bude to pro queer oděvní značku, pro kterou navrhuji samí queer designéři. Vydávají speciální kousky celý rok, nejen během pride. Znamená to pro mě fakt hrozně moc, přece jen jsem gay, který nic z toho během svého dospívání nosit nemohl.“ Vidím, jak se Orionovi vkrádá na tvář úsměv, jako by byl stejně šťastný z toho, že jsem mu potvrdil, že jsem na kluky, jako jsem já z toho, že jsem to řekl nahlas. A vždycky budu, je jedno, jestli s tím někdo bude mít problém. „Doufejme, že ta kampaň nakopne můj život správným směrem.“

Orion zatleská, což je roztomilé. „Gratuluju, Valentino! To je pecka.“

„Můžeme pak říkat, že jsme tě znávali ještě dřív, než...“ nadhodí Dalma.

„To rozhodně. A co vy dva? Jaké máte sny?“

Přestal jsem se lidí ptát, na jakou chodí školu nebo kde pracují. Víím, jak hloupě se cítím, když se na mě někdo dívá svrchu proto, že nechodím na vysokou. Nebo proto, že modeling nevnímá jako pořádnou profesi, dokud člověku neplatí miliony za to, že se usměje do foťáku. Což jednou budou platit mně, ale jeden musí někde začít.

„Píšu povídky,“ řekne Orion.

„To je úžasný! A jaký třeba?“

„Myslíš jako žánr? Většinou takový divný fantasy věci. Taky sci-fi. Jednu pohádku.“

„Můžu si něco z toho jednou přečíst?“

Dalma se zasměje. „Hodně štěstí.“

Orion se teď od začátku rozhovoru zatváří úplně nejstydlivěji. „Možná jednou. Nikomu je neukazuju.“

Řekl bych, že je za tím něco víc, ale nechci na něj tlačit. „Žádný stres, Orione. Jestli si to někdy rozmyslíš, rád si cokoli přečtu.“ Obrátím se k Dalmě. „Takže tady máme modela, spisovatele a...“

„Programátorku,“ doplní.

Upřímně bych si myslel, že je taky modelka. A právě proto by se nikdy neměla kniha soudit podle obálky.

„Chci se pustit do vývoje appky, ale ten kód jsem ještě neprolomila.“

„To je kódování fakt tak těžký?“

„Ne, myslela jsem to metaforicky. Jinak je programování docela brnkačka.“

„Dalma ještě neví, jakou appku by chtěla vytvořit,“ vysvětlí Orion.

Je vtipné, že ačkoli nejsou dvojčata ani sourozenci, jejich vztah mi hodně připomíná ten mezi mnou a Scarlett. Jasně, hašteří se, ale taky mluví jeden za druhého, jako by měli nějaké kouzelné telepatické spojení.

„A co nějakou novou hru?“ nadhodím. Dřív jsem neustále hrával hada na Nokii, ale od chvíle, co jsem začal používat iPhone, mě nic takhle nezaujalo.

„Hry jsou zábava, ale já chci vymyslet něco, co všechno změní,“ vyhrkne Dalma. „Popravdě se snažím vymyslet něco

ve spojení s Hodinou smrti. Něco, co by bylo dobře načasovaný a taky by to nikdy nezestárló.“

Takže nepatří mezi lidi v zelených trikách. Píšu si.

„O-ou,“ pronese Dalma.

Nervózně se rozhlédnu. „O-ou co?“

„Zmlknul jsi, když zmínila Hodinu smrti,“ vysvětlí Orion.

„Nevěříš v to?“ zeptá se Dalma.

„Řekněme to takhle: nemyslím si, že by mě o púlnoci unesli mimozemšťani.“

Orion se zasměje, a když to udělá, zakryje si pusú rukou a nakloní se dopředu. Přemýšlím, proč asi skrývá svúj úsměv. Hádám, že to bude kvůli tomu uštípnutému zubu. Není to nijak výrazné, ale díky práci jsem si vyvinul tenhle speciální pozorovací talent a podobných věcí si všímám. Když jsem podepsal smlouvu s agenturou Future Star Model Management, nechal jsem si sám upravit uštípnutý dolní zub, abych byl pro zákazníky přitažlivější. Orion by mohl s dobrým dentálním pojištěním udělat totéž.

„Ale nevěříš v Hodinu smrti,“ řekne Dalma.

„Taky není v co věřit,“ opáčím. „Její zakladatel nenabídl žádné důkazy.“

„Hodně teorií, ale žádný odpovědi,“ zabručí.

„Myslím, že je to nějaký druh magie – musí to tak bejt,“ nadhodí Orion.

„Nebo spíš děsivě přesná věda,“ navrhone Dalma.

„Podle mých rodičů ďábel,“ dodám.

Magie, věda, ďábel. Ale nikdo v našem kroužku nevěří v mimozemšťany.

„Hele, chápu, že nemáš žádný důkaz,“ pokračuje Orion.

„Ale máš nějaký důvod, proč by ses měl přihlásit? Hm, doce-

la osobní otázka, sorry. Nemusíš odpovídat, jestli nestrkáš své srdce na dlani lidem až pod nos. Vím, že jsme vlastně cizí.“

„Nazval bych nás přáteli v procesu.“

„To se mi líbí,“ přikývne.

„Takže co, podělíš se se svýma kámošema v procesu o nějaké drby?“ zeptá se Dalma.

Přikývnu. „Krátká verze zní, že se moje ségra Scarlett v květnu přimotala do fakt špatné dopravní nehody. Když mi volali, že ji sanitka veze do nemocnice, vůbec mi to nedávalo smysl. Je to moje sestra, moje dvojče. A taky je naprosto špičková řidička. Já jsem určitě při řízení pár textovek napsal, ale Scarlett nikdy. Telefon má vždycky vypnutý a pečlivě sleduje silnici. Ale jeden nepozorný řidič to napálil přímo do ní.“

Není fér, že člověk může udělat všechno úplně správně, a stejně se zraní, protože to podělá někdo jiný.

„No do hajzlu,“ vzdechne Orion.

„Nevěděl jsem, jak bych měl bez ní žít. Každá úvaha tímhle směrem mi přišla naprosto hrozná, i ohledně těch nejjednodušších věcí. Ani omylem bych nemohl sníst narozeninový dort, který by měl patřit nám oběma. Nebo se chovat, jako by pravá strana gauče nebyla naprosto automaticky rezervovaná pro ni.“

„Jsem hrozně rád, že je v pohodě,“ pronese Orion.

„Zní to, že je tvá ségra fakt super,“ řekne Dalma.

„Ale vsadím se, že se těšíš, jak vyměníš auta za vlaky a MHD,“ dodá Orion.

„A to je na Scarlett vůbec nejhustší. Jakmile se po operaci dala dohromady, okamžitě se vrátila za volant. Nehodlá dovolit tomuhle skoro smrtícímu zážitku, aby jí zabránil žít vlastní život.“